

PROLÓGUS

EGY HÓNAPRA VAGY EGY ÉJSZAKÁRA – ez állt a lakókocsitelep kapuja feletti táblán.

Az áprilishoz képest hideg szél port és sörösdobozokat kergetett a murvás úton. Mértankönyvét mellkasához szorítva Polly az anyja lakókocsiajtaja előtti falépcsőn állt, fülét az alumíniumhoz tapasztotta. A hideg fém a bőrén olyan éles emléket idézett fel benne, hogy maró fájdalmat érzett a bensőjében. Már majdnem kilencéves volt.

Egy *rémálmom* tört elő a mélyből. A rémálmok azonban azóta, hogy emlékezni tudott, szaggatták darabokra az éjszakai nyugalalmát. Olyankor valami iszonyatosan nehéz nyomta a hátát, s odalapította a matrachoz, arcát a párnába fojtva úgy, hogy alig kapott levegőt. Whisky és cigaretta szaga szivárgott az álomba, és Polly tudta, hogy ez már a valóság. Az álmaiban sosem érzett szagokat.

A szag Bernie-é volt. A férfi addig bámulta őt kéjsóvár és buja tekintettel, míg Hilda bedühödött, és gyorsan ágyba küldte. Bár Polly kilencedik születésnapja még csak pár héttel később volt esedékes, már tudta, mit jelent, ha a férfiak nyálasan és vizslatva figyelik.

Bernie a kezét forrón, mint egy vasaló, a kislány háta közepébe nyomta, szinte kiégetve vékony pizsamafelsőjét. Polly mint egy táblához szögezett bogár csapkodott, kezével és lábával összevissza hadonászott az összegabalyodott lepedőn.

Bernie oly könnyedén tépte le Polly pizsamaalsóját, mintha egy kukoricacsövet hántana.

Hilda világosan elmondta, mi történne, ha Bernie akár csak egyszer is bemenne a lány szobájába. Levágná a golyóit, és megtenné Pollyval.

Egy erős rántással, amitől megfájdult a nyaka, Polly kiszabadította arcát a párnából, és felsikoltott.

A férfi keze elengedte a hátát, megmarkolta a haját, és felhúzta a fejét. Másik hatalmas, bűdös mancsa rácsapott az orrára és a szájára.

– Fogd be! Az anyád olyan kibaszott részeg, hogy úgysem fog meghallani. Maradj nyugton, és remekül fogunk szórakozni. Jó móka lesz. Igazán jó. Bernie tudja, mit csináljon egy kislánynyal, hogy az úgy daloljon, akár egy madárka. Csip, csirip. Na, csöndben maradsz?

Pollynak sikerült egy kicsit bólintania a fejét satuban tartó húsdarabok szorításában.

– Csip, csirip – ismételte a férfi. Bernie hihetetlen seggfej volt.

A férfi elvette a kezét, és Polly a tüdejében lévő maradék levegővel újra felsikoltott. Forgott és kapálódzott. A markoló kezek kitépték a haját, de a fájdalom erőt adott neki, és karmolta Bernie-t, ahol csak érte.

A szobájában sosem volt olyan sötét, mint éjszaka az erdőben. A lakókocsitelepen mindenütt hatalmas biztonsági lámpák égtek, és a fény beszívargott a függönyök széleinél – amíg még volt függönye. Miután a nap kiégette, a szoba egyetlen magas ablaka volt az ő saját holdja, egy hatalmas szögletes alak.

Bernie meztelen volt, a nemi szerve úgy ágaskodott felfelé,

mint egy óriási elkorhadt bot a mocsárban. A kislány ettől még hangosabban sikoltott.

– Az isten verjen meg! – sziszegte Bernie, és elkapta a lány fejét, hogy ismét befogja a száját. Az üvöltött, és egy vastag ujj a szájába került. Polly ekkor jó erősen ráharapott, és harapott és harapott, és most Bernie ordított. Megrázta, s a kislány érezte, hogy felemeli az ágyról, de a harapása nem enyhült. Aztán a férfi olyan erővel dobta el a lányt, hogy annak végül engedtek a fogai. Egy cafat húst szakított azonban ki, és a vérrrel együtt lenyelte. Most már kannibál volt.

– Embert eszem! – kiabálta Polly. – Megöllek, és megeszlek! Mama levágja a tőköd, és a müzlimmel fogom megenni reggelire.

Ekkor felkapcsolták a lámpát. Az ajtóban Hilda állt, ugyanazt a ruhát viselte, mint amikor Polly elment lefeküdni, de gyűrött volt, mintha abban aludt volna.

– Mama! – suttozta Polly.

Hilda sose engedte, hogy a fiú szórakozzanak Pollyval.

– Rohadék! – kiáltotta Hilda. – Te szemét rohadék!

– Mama! – sírt fel Polly. Feltápázkodott, az anyjához szaladt, és aprócska karjait Hilda derekára fonta.

– Kurva! – visított az anyja. – Te rohadt kis kurva! – Olyan erővel pofozta meg Pollyt, hogy a lány csillagokat látott.

Aznap éjszaka értette meg Polly, hogy amit Hilda részéről szeretetnek és féltésnek hitt, az nem anyai törődés volt, hanem féltékenység.

Durr!

Durr!

Durr!

Polly a lakókocsi jéghideg alumíniumajtájához csapkodta a homlokát, hogy elűzze az emléket. Már tizenöt éves volt, nem kilenc – az időnek a rossz emlékeket is el kellett mosnia.

– Kurvára nincs itthon senki. Takarodj! – kiáltotta belülről egy hang.

A lány sóhajtott egyet, hátat fordított a zajnak, mértan-könyvét a korhatag lépcsőre tette, hogy iskolai szoknyáját be ne piszkítsa, és a kopott, behorpadt ajtónak támaszkodva leült. A vékony alumíniumrétegen át hallgatta a bent dülő csata hullámzó áradatát.

Európa-történelem-órán a százéves háborúról tanultak épp. Anglia és Franciaország háborúja azonban semmi nem volt Polly anyjához és mostohaapáiéhoz képest; a harc szakadatlanul és amióta csak emlékezni tudott, folyt. Egyetlen dolog változott csupán: a mostohaapák személye. Régebben még feleségül vették az anyját, az utolsó kettőt vagy hármat azonban ez már nem érdekelte.

Hogy Hilda miért cipelt haza férfiakat, az rejtély volt. Sem pénzt, sem egy kis csillogást nem hoztak magukkal. Inkább büdös cipőket, szőrös hátakat és kemény öklöket. Polly megfogadta, hogy sose megy férjhez.

– Férfit soha! – kiáltotta, amint valaki az ajtónak csapódott. Kivéve persze a gyerekek miatt, egészítette ki magát némán. Mindennél jobban akart gyerekeket, hogy legyen kit megvédeni, szeretni és tanítani; legyen kinek biztonságot és boldogságot nyújtani.

Az álmodozást közönséges gondolatok váltották fel. Kezdetű hideg lenni, és most már vécére is kellett mennie.

Párszor, amikor úgy tűnt, benn valaki meg fog ölni valakit, kihívta a zsarukat, de azok csak bevitték Hildát vagy a barátját, és amikor aztán visszajöttek, minden rosszabb volt, mint előtte.

– Fejezzétek be! – ordította befelé csak úgy a bal vállá fölé. – Öljétek meg egymást, vagy béküljétek ki. Pisilnem kell! – Ismét a lakókocsinak dőlt.

Ezen a héten harmadszor ért haza a harmadik világháborúra. Könnyebben viselte, amikor jó idő volt. Elmehetett üldögelni

az erdőbe, ha nem volt túl sok bogár, vagy lesétálhatott Prentissbe az apró sarki vegyesboltba egy turmixért, ha volt pénze, vagy eltölthetett némi időt a polcon lévő képeslapok böngészésével – Mrs. Chandlert nem zavarta, amíg más gyerek nem volt ott.

Mrs. Chandler tudta, miért nem mehet haza Polly, de túl tapintatos volt ahhoz, hogy erről beszélgetni akarjon vele. Polly értékelte ezt. Azáltal, hogy a nő megengedte, hogy a boltban lógjon, a kapcsolatuk lassan barátsággá alakult.

– Egy Farmer soha nem kér a sajnálatból! – mondogatta az anyja, amikor épp elég józan volt ahhoz, hogy zavarba jöjjön, mert valaki meg tudta adni a lányának azt, amit ő nem.

Mekkora hülyeség ez!

Szinte folyamatosan segélyen éltek, mióta a harmadik – vagy talán a negyedik – mostohaapja északra utazott Chicagóba, hogy az olajmezőkön szerencsét próbáljon, és később majd értük küldjön.

Hülyeséghegyek.

Polly anyja addig várt a hívásra, amíg Polly fel nem világosította, hogy Chicagóban nincsenek is olajmezők.

Bentről most egy ököl, egy láb vagy egy fej csapódott az ajtónak. Polly mérgesen ütött vissza a tenyerével.

– Kidőlhetnétek már, hogy végre végre mehessek! – üvöltötte.

Danko néni, az öreg fekete nő, aki két lakókocsival odébb lakott, felnézett a szennyeskosár mögül, melyet botvékony karjaiban tartott.

– Miért nem jössz át hozzám egy kis sütire? – kérdezte.

– Köszönöm, de inkább nem – válaszolta Polly. – Tudja jól, hogy miért.

– Persze. De ha elered az eső, azért gyere csak át.

– Fogok.

Persze semmiképp nem ment volna. Mindenféle sajnálat közül Polly anyja a négerektől jövöt utálta a legjobban. „Te csak ne

felejtse el, hogy fehér vagy – mondogatta. – A niggerek csak ne sajnáljanak egy fehér lányt!”

Egy viharos széllokés leveleket és szemetet kapott fel, majd hideg gúnnnyal Polly arcába vágta.

– Kezd igazán hűvös lenni – mondta a néni. – Csúnya eső lesz. A süti még meleg, épphogy kivettem a sütőből.

– Már nem tart sokáig – nyugtatta őt (és magát) Polly.

A lakókocsiban a csapdosás kezdett alábbhagyni. Danko néni bólintott, és elballagott.

Polly felhúzta szoknyája hátulját, és hogy melegítse kicsit, betakarta vele a vállát. Tíz perc telt el, tizenöt. Végül a lárma elcsitult. Polly felállt, és lesimította a szoknyáját. Lassan és halkán fordította el a fogantyút, nehogy zajt csapjon; pár centire kinyitotta az ajtót, és belesett.

Az anyja a rekamién sírt. Tomot, az ügyeletes mostohát, nem látta a konyhával egybenyíló nappaliban. A tévében az *Amerikai Zenepavilon* ment. Rojtos szoknyás lányok tviszteltek a reflektorok fényében.

Polly besurrant, és becsukta az ajtót. A konyha koszos edényhalmokkal volt tele. Egy doboz Miller sör szivárgott a linóleumon, de minden lámpa a helyén volt, és látszólag egyetlen tányér sem tört el.

Minden jó, ha jó a vége, gondolta Polly. Egy színdarab címe volt, amit másodikban olvastak angolirodalom-órán a középiskolában. A konyhapultra tette a mértankönyvet, és a rekamiéhoz ment, hogy megnézze, vérzik-e valahol az anyja.

– Mit bámulsz?! – csattant fel Hilda Farmer.

– Semmit – mondta Polly. Se vér, se zúzódás: Tom tehát nem ütötte meg. Tom nem volt annyira rossz. Sokat üvöltött, de a keze nem könnyen járt el, és sose ütötte meg Hildát, hacsak a nő nem mászott a képébe. Hilda két elülső foga hiányzott, de azt nem Tomnak köszönhette. Senki nem tehetett róla. Egyszerűen elrohadtak, és a főorvos kihúzta őket. A műfogas korona

a kenyérpirító mellett feküdt a pulton. Amikor Hilda harci üzemmódba váltott, mindig kivette, nehogy megsérüljön.

– Te meg mit csinálsz ilyenkor itthon? – kérdezte Hilda összegabalyodott nyelvel.

Seggrészeg. Hilda nyelve nem gabalyodott össze, amíg túl nem volt minimum egy tucatnyi doboz sörön.

– Vége az iskolának. Mindjárt négy óra.

– Nagy cucc, középiskolás leányzó – mondta gúnyosan Hilda. – Azt hiszed, olyan átkozottul okos vagy, ugye...?

Polly anyja sose jutott el a középiskoláig. Tizenhárom éves korában felcsinálták. Amikor bepiált, ezt mindenkinek elmesélte, aki csak meghallgatta – mintha Polly direkt megakadályozta volna Hilda Farmer kisasszony középiskolai tanulmányait azáltal, hogy kéretlenül befészkelte magát az anyaméhbe.

– ...átkozottul okos.

– Így van, mama – hagyta rá Polly.

– Hallgass!

Hilda már elfelejtette, hogy sírt. Vakon hadonászott, amíg nem talált egy sörös dobozt az asztal szélén. Jól meghúzta, és a tévére nézett.

– Azt hiszik, ez tánc – mondta mogorván. – Csak riszálják a hátsójukat és rázzák a felsőtestüket. Amikor én fiatal voltam, mi táncoltunk.

Amikor én fiatal voltam.

Hilda huszonnyolc múlt. Amikor annyi idős volt, mint Polly most, már volt egy kétéves lánya.

– Nagyságos Második Kisasszony, várd csak ki a végét – morgott Hilda, és szemét le se vette a tévéről. – Egyszer majd te ülsz itt, és egy taknyos kölök téged fog lenézni, és nem tehetsz ellene semmit, átkozottul semmit. Semmilyen érettségi *biizo-nyíít-vánnyal* sem juthatsz el oda – mutatott ujjával a képernyőn táncoló fekete-fehér alakokra. A tévé birodalma maga a mennyország volt Hilda számára.

– Tánc! – vicsorgott. – Egy rakás szar!

Polly otthagya a sörével és a hasfájásával, s bement a szobájába. Az annyira kicsi volt, hogy ha keresztbe feküdt az ágyon, a talpával az egyik falat, a tenyerével pedig a másikat érte.

Óvatosan felakasztotta iskolai ruháját a szekrénybe, majd felvette kertész nadrágját és egy régi pulóvert, amit még anyja Tom előtti kamionosa hagyott ott. Bevetetlen ágya szélén ülve a saját szobája és a nagy hálószoba közti falra meredt. A fal olyan vékony volt, hogy hallotta Tom horkolását. Ha hunyorgott, szinte azt is látta, ahogy a fal ki-be mozog.

– Egy nap te leszel...

A fal most beszívta a levegőt...

– ...akit egy taknyos kölök lenéz.

...aztán kifújta.

Polly felkelt, kinyitotta a tolóajtót, és kilépett a szűk folyosóra. A nagy hálószoba ajtaja nyitva volt. Keze-lába szanaszét a lepedők és takarók gyűrött kuszaságán, Tom hanyatt fekve horkolt, levegővétel közben fel-le mozgott a mellkasa. A nadrágja ki volt gombolva; félig levette, mielőtt elájult volna.

Polly hátranézett – Hilda még mindig Dick Clark gyalázásával volt elfoglalva –, és lábujjhegyen belopakodott a hálószobába; bár Tom állapotát tekintve akár egy Harleyn is beroboghatott volna, a férfit az sem ébreszti fel.

A félpucér hátsó alá dugta a kezét, és addig matatott, amíg a tárca ki nem bukkant a zsebből – aztán többéves gyakorlat ügyességével kiemelte.

– Kicsim – nyögte Tom, és egy ököl a lány szemére suhintott. Elhomályosult szemmel és halálra rémülten, Polly hátraesett. Persze a férfi nem őt akarta megütni – Hilda felé nyúlt valamiféle mámoros helyen, ahol álmában épp együtt voltak.

Polly szeme erősen könnyezett. Ettől aztán szép monoklija lesz. A rengeteg kitalált hülye sztori után, amikkel az iskolában a véraláfutásait magyarázta, ez annyira ostoba történet volt, hogy

igaz is lehetett. Kézfejjével letörölte a könnyeit, majd kinyitotta a pénztárcát. Tizenkét dolcsi. Egy kivételével mindet kivette. A kotont is, ami még benne volt. Talán majd azt hiszi a férfi, hogy egy kurvára költött tizenegy dollárt. Hildánál ugyanis senki sem vesződött kotonnal. Női baja volt. Nem lehetett többé gyereke.

Polly ledobta a tárcát a földre, mintha véletlenül lepottyant volna, és farmerzsebébe gyúrta a pénzt.

Hilda még mindig a táncversenyzőket dirigálta. Táskája a foga mellett hevert a pulton. Polly addig tapogatta Hilda vacak műbőr retiküljét, amíg ujjával meg nem találta a kocsikulcsot.

– Lesétálok a kisboltba. Kell valami?

– Rázzák a sejhajukat, akár a niggerek – méltatlankodott oda se figyelve Hilda.

Közben eleredt az eső, ezért Polly futott a kocsihoz. Nem volt elég idő ahhoz, hogy jogosítványa legyen, de tudott vezetni. Hasznos segítség ez egy olyan anya számára, akinek le kellett küldenie valakit az italboltba, ha túl fáradt volt ahhoz, hogy maga menjen. Ha Polly azt mondta, hogy a sört Hildának viszi, Mr. Cranbee nem akadékoskodott a vásárlásnál.

Amikor elvette a kulcsot, mindössze csak egy körre akart menni, levegőzni egy kicsit anélkül, hogy bőrig ázna; rádiót hallgatni – rock and rollt Jacksonból, ha sikerül befogni az adót, vagy gospelt, ha nem. Natchezben volt egy gospeles adó, ami mindig tisztán bejött. Ha van elég benzin a tankban, talán Jackson felé is mehetne. Vagy Crystal Springsben az Arctic Circle-ban Tom pénzén vehetne vacsorára egy hamburgert vagy más is.

A 61-es út kereszteződésénél azonban egyik irányt se választotta; megállt az út közepén, és leállította a motort. Az ablakmosó a szélvédő közepén állt le. Zuhogott. Olyan volt, mint ha az alkonyat beleolvadt volna az éjszakába. Polly lekapcsolta a fényszórókat. Reméli, nem rohan bele egy nyerges vontató, ahogy ücsörög ott a sötétben.

Jobboldalt egy tábla mutatta: 168 mérföld New Orleans felé.

Sose járt New Orleansban. Hilda se. Prentiss jólelkű lakói számára New Orleans az új világ válasza volt Szodomára és Gomorára.

Az út másik oldalán egy tábla azt mutatta: Jackson 73 mérföld. Ebben a napszakban, és főként esőben, nem volt forgalom. Mellesleg bármikor, bármilyen időben nem nagyon volt. A régi Fairlane recsegett, ahogy húlt a motorja, de Polly csak ült, és képtelen volt továbbindulni vagy visszafordulni. Mississippi államban nem volt olyan hely egy hozzá hasonló lány számára, ahol ne egy újabb lakókocsi várta volna.

...és nem tehetsz ellene semmit, átkozottul semmit.

A sötéten zuhogó esőben Polly tisztán látta a rá váró életet: egy egyre keskenyedő hosszú alagút végén, az utolsó apró fénykarikában egy lakókocsitelep állt, kapujában a tucatnyi egymás mellett sorakozó postaláda egyikén az ő neve. Mindez maga volt a halál – a halál egy gyilkosság után, de végső feloldozás nélkül. A pokol.

Eszébe jutott a Macbeth, egy másik színdarab, amit angolórán olvastak. Mindenki gyűlölte. Mindenki, kivéve a tanárt és Pollyt. *„Ha végrehajtja, azzal vége voln'; jó volna gyorsan végrehajtani”* (Szász Károly ford. – szerk.).

Beindította a motort, és a lopott kocsival New Orleans felé indult. La Place-nál aztán kifogyott a benzin. Polly nem akarta elkölteni az értékes tizenegy dollárját. A slusszkulcsot betette a kesztyűtartóba, és kiszállt az autóból – talán a zsaruk megtalálják, és visszaviszik Hildának. Pollynak tetszett a gondolat. Ha nincs nála a Fairlane, Hilda nem igazán akarja majd megtalálni.

Kiment az út szélére, és feltartotta a hüvelykujját.

Egy férfi vette fel, aki a Bourbon Streetre tartott.

– A Bourbon nem jó hely gyerekeknek – ennyit mondott mindössze az alatt a két óra alatt, amíg együtt utaztak.

Az eső elállt ugyan, de a sötétségen és a fákön kívül semmi látnivaló nem akadt a fényszórók által megvilágított úton. Polly bámult előre, és úgy érezte, lefelé zuhan egy hosszú alagútban,

s közben azon morfondírozott, létezik-e szörnyűsegebb hely, mint egy lakókocsitelep Mississippi államban.

Amint New Orleans fényei kicsit megemelték az éj takaróját, a reményhez hasonló valami – bár korántsem annyira nagyszerű – emelte meg Polly hangulatát is. A férfi megállt a St. Ann és Chartres kereszteződésénél, legalábbis az utcátáblák szerint.

– Ez a Jackson tér – mondta. – A sarkon van egy nyilvános telefonfülke. Hívd fel a szüleidet – tette hozzá. – És menj haza.

Polly kiszállt a furgonból.

– Nincsenek szüleim – mondta.

– Ahogy gondolod.

Polly nem követte a tekintetével, ahogy a férfi elhajtott.

Leszámítva egy képeskönyvet, amit egyszer egy kislánytól kapott, amikor kivették a manduláját, sose látott a Jackson térhez hasonlót. Abban a könyvben a tér valahol Angliában volt, tiszta és barátságos. A Jackson tér ezzel szemben olyan volt, mint amikor elköltözik a vurstli: egy fagyitölcsérekkel, vattacukor-foszlányokkal és cigarettacsikkkel teli szemétdomb.

A téren nem volt egyedül, bár az emberek, főként a férfiak, olyanok voltak, akiket az anyja prolinak hívott. Java részük dohányzott és nézelődött, mintha várt volna valakit. A kevés nőről – még ha csak most is jött Mississippiből – viszont azonnal tudta, hogy kurvák.

Egyikük mégsem az volt. Egy gyertyákkal telerakott asztalnál ült. Olyan volt, mint aki egy mesekönyvből lépett elő: turbán, színes szoknya, hatalmas karika-fülbevalók. A rozoga asztalon egy kristálygömb és egy pakli kártya. A Mississippi állambeli Prentiss templomjáró polgárai szemében jósolni, Ouija (szellemidéző) táblával játszani, vagy október harmincegyedikén kedvenc apostoluk helyett indián hercegnőnek öltözni valóságos felkérés volt a Sátán és szolgálai számára, hogy bevonuljanak, és elrabolják a lelkeket.

A kétségbeesés érzése, ami bátorságot és erőt adott Pollynak,

hogy elmeneküljön Prentissből, eltompult. Most érezte, ahogy a félelem fokozatosan áttör. A hosszú úton keményen kellett küzdenie azért, hogy ne gondoljon ijesztő dolgokra: élelem, menedék, pénz. Most: a Sátán.

Vannak, akik meg tudják jósolni a jövőt – Polly tisztában volt ezzel. A Bibliában folyton ezt tették. Az még rendben is volt, de hogy átlagos emberek tegyék, azt már nem! Nem mintha az anyja nagy templomjáró lett volna, de egyetlen lány se nőtt fel Prentissben anélkül, hogy ne tudta volna: millió módja van annak, hogy pokolra jusson – és fekete mágiával kontárkodni egyike volt ezeknek.

A cigányasszony felnézett, mintha megérezte volna Polly tekintetét, és elmosolyodott.

– Gyere csak, drágám! Hadd rakjam ki neked a kártyát – hívogatta. – Megmondom a sorsod.

Hát, ha valakinek igazán szüksége volt arra, hogy megtudja, mi történik majd vele, az a valaki Polly volt.

A Sátán pokla nem lehetett sokkal rosszabb, mint Hildáé.